

[Jensen-Aale.]

alt sammen er rigtigt, men saa tilføjede det ærede Medlem: Men i Folketinget blev der tilkoblet Landbokommissionens Indstilling visse Ting. Det er netop det, en god Regering maa betragte som sin vigtigste Opgave, at koble Tingene sammen, saa man lovgiver for hele Befolkningen, ikke særlig for en enkelt Stand. Det laa naturligvis ikke i den omtalte Udtalelse af Statsministeren sidste Foraar om, at nu skulde alene Landbrugernes vanskelige Forhold undersøges, men det maatte være en logisk Følge heraf, at man ogsaa undersøgte andre vanskeligt stillede Borgeres Forhold. Regeringen maatte stille sig det Spørgsmaal, som ogsaa har været Kærnen i de Forhandlinger, der er ført: Hvordan hjælper man Landbruget i den vanskelige Situation, vi er inde i, hvordan hjælper man de arbejdsløse, og hvordan skaffer man Beskæftigelse til de arbejdsløse? Jeg synes ikke, det skal bebrejdes Regeringen, at den har taget de Ting op samlet, det maa tværtimod paaskønnes. Desværre er det gaaet saadan under de Forligsforhandlinger, der er ført, at Beskæftigelsesspørgsmaalet er gledet ud, hvilket jeg i allerhøjeste Grad maa beklage. Den Sag maa tages op igen til Drøftelse paa et senere Tidspunkt, da det ikke er lykkedes at faa den med ind i det saakaldte Forlig; vi kan ikke blive ved at sidde den overhørig.

Jeg har sagt det saa tit fra denne Talerstol, og jeg vil gentage det her i Dag, at som Rigsdagens Sammensætning er, vil det altid, naar store Lovforslag skal gennemføres, ende med et Forlig; det kan ikke være anderledes, naar der er eet Flertal i det ene Ting og et modsat Flertal i det andet Ting. Saa maa der Forligsforhandlinger til, og derfor kan det, der bliver gennemført, meget sjældent blive andet end et Kompromis. Det Forlig, vi nu staar over for, er kommet til Verden under meget svære Fødselsveer, i næsten 3 Uger er der forhandlet Dag og Nat om disse vanskelige Forhold. Og naturligvis er Resultatet ikke blevet saaledes, at man fra nogen Side er absolut tilfreds med det. Men til Trods for, at der er et og andet, som jeg ikke kan være tilfreds med; kan jeg ikke andet end udtale en Paaskønnelse over for de Mennesker, der har ført Forhandlingerne; det er paaskønnelsesværdigt, at de har set paa det heles Vel, har afvejet pro et contra og derefter er kommet til et Resultat. Dette Resultats Enkeltheder skal jeg ikke komme ind paa, da de er blevet belyst af de højtærede Ministre og af den foregaaende Taler.

En Ting, som mit Parti ikke er glad

ved, er den foreslaaede Kornordning. Fler-tallet af Befolkningen kan umuligt være interesseret i en Kornafgift. Og endnu mindre er vi glade for Margarineafgiften, men vi maa jo tage Forholdene, som de nu engang er, og erkende, at Landbrugets Kaar er saa vanskelige, at der maa gøres noget ekstraordinært. Men de arbejdsløse Kaar er endnu værre, og der maa derfor gøres, hvad gøres kan for at lindre dem. Vi maa imidlertid tage det, der kan opnaas. Skal Kaarene forbedres for Landbrugene og for Arbejderne, kan det kun ske ved, at Opfattelserne bøjer sig imod hinanden. Vi maa erkende, at den ene er afhængig af den anden. Arbejderne er interesserede i, at Landbruget er stillet saaledes, at Virksomheden kan gaa rundt, som det populært hedder, og Landmændene er interesserede i, at Arbejderne har Købeevne, thi hvordan skulde vi Landmænd ellers komme af med vore Varer? Vi er alle, som det er blevet sagt saa tit, i den samme Baad. Lægger vi Aarerne ud til den ene Side, ror vi bare rundt om Pælen og kommer ingen Steder, vi maa lægge Aarerne ud til begge Sider, saa kan vi, naar vi lægger Kræfterne i, muligvis komme igennem Brændingen.

Der er altsaa her ved gensidige Indrømmelser skabt et Kompromis, og selv om det nu ikke smager saa godt med Korn- og Margarineafgift, er det dog altid en Mildnelse, at Rugbrødspriserne ikke forhøjes, og at der fra Margarineordningen, Kornordningen og Kødordningen kommer disse mange Millioner, som skal anvendes til Fordel for de mest trængende; for Margarinens Vedkommende er det endogsaa $\frac{1}{3}$ af hele Forbruget; det drejer sig om, hvad der i høj Grad mildner paa Forholdet. Man skal tro, at alle vilde være med til at forskaane de allerfattigste for at faa fordyret de allermest nødvendige Levnedsmidler, det vil sige Rugbrødet og Margarinen. Rimeligt er det ogsaa, navnlig i en Tid som denne, hvor der er Overflod paa Oksekød, at de faar billigt Oksekød til deres Rugbrød og Margarine, ja, endog faar det ganske gratis; det hilser jeg med Tilfredshed, det forsoner i høj Grad med den Afsmag, Margarinen ellers har faaet.

Smørordningen skal jeg ikke indvende noget imod. De, der har Raad til at spise Smør, maa ogsaa betale derfor; det kan de, og det bør de, det er der ikke noget at sige til, deri er jeg ganske enig med den ærede Ordfører for Venstre.

Hvad angaar Svine- og Kødordningen, tror jeg, man kan sige, at det foreslaaede er det bedste, der kan opnaas i Øjeblikket.